

ДЬОМКІН Олексій Васильович
(03.12.1982-02.08.2022)

Народився 3 грудня 1982 року у м. Тернівка, Дніпропетровської області. Жив у м. Тернівка.

Працював гірником з ремонту гірничих виробок дільниці ремонтно-відновлювальних робіт ДТЕК ШУ «Тернівське». Близько 20 років чоловік трудився на підземних горизонтах. Починав роботу на блоці №3 шахти «Західно-Донбаська». Згодом перейшов на «Тернівську». Там на дільниці РВР працював багато років поспіль. Колеги цінували досвідченого шахтаря, адже Олексій знав свою справу і сумлінно виконував усі виробничі завдання.

Спокійний, урівноважений, він завжди знаходив спільну мову з людьми. Мав багато друзів.

Вільний час любив проводити вдома у сімейному колі. Дуже любив донечку, приділяв їй багато уваги.

Коли вже був у війську та боронив Україну на фронті, за кожної нагоди спілкувався з дружиною та донею по телефону. Вони будували спільні плани, мріяли, як тато скоріше вижене окупантів та повернеться додому. І вся родину знову буде разом. Та, на жаль, здійснитися цьому не судилося.

Олексій став до лав захисників 5 березня 2022 року.

Звання: старший солдат.

Посада: номер обслуги 1-го мотопіхотного відділення 1-го мотопіхотного взводу 6-ї мотопіхотної роти 2-го мотопіхотного батальйону.

Підрозділ: 93-тя окрема механізована бригада «Холодний Яр».

Олексій пройшов коротке навчання на Дніпропетровщині та в лавах холодноярців почав давати відсіч російським загарбникам на Харківщині. Військова служба була до снаги загартованому важкою працею шахтарю. Він швидко освоїв нову справу та без зайвих слів виконував усі бойові завдання.

Був оптимістом, завжди підтримував своїх товаришів добрим словом та ділом.

Разом з побратимами вони захищали Харківську область, регіон, який одним із перших зустрів ворожу навалу на початку повномасштабного вторгнення. П'ять місяців захисник перебував на війні. Він не падав духом, вірив у краще та ось-ось мав отримати довгоочікувану відпустку.

На жаль, зустрітися з рідними так і не встиг. Також не судилося воїну побачити, як восени 2022 року його побратими гнатимуть ворогів під час контрнаступу. Як звільнятимуть села та міста Харківщини, де він так довго тримав оборону.

Загинув 2 серпня 2022 року в районі с. Сулигівка Ізюмського району Харківської області. Під час ворожого обстрілу позицій українських захисників отримав поранення, несумісні з життям.

Похований на цвинтарі у м. Тернівка на Алеї Слави.

Нагороджений:

- Присвоєно звання «Почесний громадянин м. Тернівка» (посмертно)

У Олексія залишилися донька, дружина та сестра.